

loginio, atominio ginklo bei minų specialistas. Jo paskaitos buvo pilnos vaizdingų pavyzdžių ir palyginimų. Nei vienas nacionalinio dramos teatro aktorius nesugebėtų taip natūraliai suvaidinti briedžio užlipusio ant minos, kaip srž. Sundejevas. Vyr. leitenantas Mažeika – tikras karininkas – orus, ramus, visada pasitempęs ir kai reikia greitai paimantis kontrolę į savo rankas. Savo išvaizda ir vidinėmis savybėmis panašus į kapelioną. Kuopos vadas kapitonas Valiokas yra tikro lyderio išikūnijimas. Griežtų veido bruožų, pasižymintis drausme ir sugebantis vadovauti ne tik kuopai, bet ir pulkui. Šie žmonės buvo mums gero kario pavyzdys.

Užsibuvę pulko teritorijoje, su nekantrumu laukdavome parą trunkančių žygių. Ant pečių užsimetę trisdešimties kilogramų kuprinę, leisdavomės į kelionę. Šiuose žygiuose išmokome maskavimo subtilybių, staigios pasalos ir atsitraukimo veiksmų, karinių komandų, rodomų gestais, išmokome įlipti į šarvuotį ir išlipus iš jo užimti kovinę

padėtį, naudotis dujokauke, įrengti stovyklą nakčiai tam, kad priešas negalėtų mūsų netikėtai užklupti (tiesa, dažniausiai priešas buvo uodai, kurie visą naktį negailėstingai puldavo mus gulinčius po palapinsiauste) ir daug kitų kariškų subtilybių. Tačiau net tokiom lauko sąlygom, mes pastatydavome iš parankinių priemonių spec. altorių, o kapelionas aukodavo Šv. Mišias.

Dievo globą jautėme viso kurso metu, nes rimtų traumų ar sužeidimų pavyko išvengti.

Paskutinio žygio metu mūsų laukė Šlovės takas, kuris yra gražus kurso užbaigimo akcentas. Karys turi pereiti kliūčių ruožą pelkėje. Ir kai pavargę ir purvini su skandute bėgome į dalinį, o mūsų aplodismentais pasitiko mokomojo pulko kariai, daugelį apėmė pasididžiavimo jausmas, kad nugalėjome visus sunkumus ir išbandymus, peržengėme per save, išplėtėme savo fizinių ir dvasinių galimybių ribą.

Išsimaudę ir persirengę tą pačią dieną, pavargę, bet laimingi, stovėjome rikiuotėje šalia pulko vado ir vysk. G. Grušo, o žygiuodami kareiviai mums atidavinėjo pagarbą. Atsiėmę diplomus nuskubėjome į Mišias padėkoti Dievui už tai, kad per šiuos išbandymus sustiprino Vilniaus, Kauno ir Telšių klierikų draugystę.

Kaip padėkos ženklą padovanojome kiekvienam III kuopos puskarininkams ir karininkams Naująjį Testamentą ir palaiminę juos bei palinkėję stiprybės jų nelengvoje tarnyboje, išskubėjome namo.

Kl. Renatas Švenčionis III k

Rekolekcijos

Jėzus, beldžiantis į duris, šabas ir sudegusi bažnyčia...

Kl. V. Dulko
V kursas

Lyja. Taip, už lango jau įsibėgėjo ruduo... medžiai pasipuošė kitomis spalvomis, o ir saulė jau nebešildo kaip

kadaise... Nežinau kaip Tu, brangus skaitytojau jauties, bet man tai kelia nostalgiją. Štai, sėdžiu šiltam seminarijos kambarėlyje, pro langą stebiu šaligatviu praeinančius žmones. Jie tokie niūrus, susimastę, atrodo, kažkur skubantys...kaip tie dangaus debesys... tokie niūrus, nenuspėjami. Pasidarau karštos mėtų arbatos, kambaryje pakvimpa vasara... nesinori net kojos kelti laukan. Paimu skaityti knygą, o iš jos iškrenta sąsiuvinis... Rekolekcijų užrašai. Šiek tiek žemiau... Kulautuva 2012.

Staiga mintimis grįžtu į šį gražų Lietuvos miestelį, tuoj už Kauno, pakeliui į Paštuvą. Tarp miškų išsidėstęs miestelis pirmiausia kiekvieno dėmesį patraukia nuostabią gamtą: čia negu kažkur kitur miškai gauseni žemuogių, ir jos saldėsnės...čia pušys ošia kitaip, ir Nemuno vanduo čia kitoks...čia kitoks vaiko juokas ir kitokia močiutės šypseną...čia buvo viskas kitaip.

Leiskis trumpam atitrūkti nuo kasdienių darbų, ir aš tau papasakosiu apie savo išgyvenimus. Taip, tai bus ką tik

pasibaigusios vasaros rekolekcijų išgyvenimai, kurias kiekvienas iš mūsų atlikome asmeniškai... kitaip...

Birželio 15 dienos rytą, ištroškęs naujų dvasinių patirčių, leidausi į Kulautuvą. Galvoje sukosi baimės jausmas ir nežinomybės mintis. Kaip viskas bus...?

Pasiekęs Vilnių, pasukau Aušros Vartų link. Čia, vos prasi brovęs pro minias turistų ir suklypęs prie paveiklo, prašiau Mergelės Marijos apgynimo. Būtent Jos užtarimui ir pavadžiau šį laiką.

Prisimenu, kad aną dieną smarkiai lijo, atrodo, lyg dangus prakiuręs būtų. Tad ir prašiau Mergelės Marijos tokių gausių malonių, kaip tie be paliovos krentantys lietaus lašai.

Išvažiavęs iš Vilniaus, netrukus pasiekiau ir laikinąją sostinę – Kauną, iš kurio išvažiavau į Kulautuvą. Ten atvažiavęs buvau maloniai nustebintas žmonių nuoširdumo ir geranoriškumu pagelbėti, nes rekolekcijų namų dar gerokai reikėjo paieškoti.

Kaip jau minėjau, laikas, kurį praleidau šiose rekolekcijose, buvo ištis kitoks. Matyt dėl to, man viskas buvo kitaip... Čia ir Dievas kitokiais būdais kalbėjo į dalyvavusių širdis.

Kiekvienos dienos konferencijos, jų apmąstymai, iš to išplaukianti malda, Eucharistijos šventimas, bendra brevioriaus malda, Švč. Sakramento adoracija, pokalbiai su asmeniniais palydėtojais – atrodė tarsi viskas jau žinoma, tačiau ir čia Dievas rado mažą gabalėlį žemės savo Žodžiui pasėti.

Prisimenu, pirmąją dieną dvasios tėvo paraginimą išgirsti Jėzų besibeldžiantį ir laukiantį prie mūsų kambarių durų. Įsivaizduoti stovintį ir laukiantį mūsų... Tai buvo

paraginimas išgirsti besibeldžiantį Jėzų į mūsų širdies duris. ir prieš pat rekolekcijas jis labia tiko. Kiek kartų mes bėgame, nuolat kažką naujo planuojame ir vėl bėgame, o Jis laukia... nebijo būti atstumtas, nesuprastas, bet su kantrumu laukia. Ir ten bebūdamas, aš irgi bijojau išsileisti Jį į savo privačią erdvę, kurią tik aš geriausiai galiu tvarkyti. Galiausiai, išorinis kambarys, kuriame gyvenau, buvo toks šaltas ir drėgnas - nenorėčiau tokiame kambaryje susitikti su Jėzumi, juk geriau susitikti šiltoje bažnyčioje, Eucharistijoje. O Jis vis tiek tą dieną beldėsi į mano širdies duris... Prašėsi įleidžiamas. Ir buvo sunku įvardyti visas užtvarys, kurias stačiau savo kelyje, kas neleisdavo patirti mylinčio Tėvo žvilgsnio. Tuomet mažčiau: *Viešpatie, leisk man diena po dienos vis stipriau suprasti, kad tu esi mane mylintis Tėvas, o aš turiu išlikti visada Tau ištikimas sūnus...*

Manyje atsiradęs vidinis noras ir troškimas vis giliau pažinti ir sutikti Gyvąjį Dievą reikalavo ir laiko ir pastangų. Juk neretai žmogus nėra pajėgus pats pastebėti Dievo veikimą, tad sau į pagalbą pasitelkia dvasininką, arba nebūtinai, kaip asmeninį palydėtoją rekolekcijoms. Aš labai retai sutikdavau tokius žmones. O ten neturėjai pasirinkimo, reikėjo rinktis ir viskas. Todėl visiems radikaliai mąstantiems galiu tvirtai pasakyti, neretai pasauliečiai pralenkia dvasininkus savo dvasiniu gyvenimu ir įžvalgomis, ir vien rankų uždėjimo greičiausiai čia nepakanka.

Jau trečią buvimo rekolekcijose dieną patyriau ir vidinių pasipriešinimų, dvasinio nuovargio, tarsi viską daryčiau mechaniškai, tik iš savęs išspausdamas, savimi pasitikėdamas ir nesistengdamas leisti Dievui manyje veikti. Tuomet patyriau didelį nusivylimą, išsiblaškimą ir savo silpnumą.

Šventasis Ignacas Lojola tai vadina vidinėmis nepagoduomis, kurios neretai kyla iš piktosios dvasios. Būtent pastarosios blokuoja ir paralyžiuoja mūsų dvasinio gyvenimo augimą, padaro mus aklais Dievo vedimui. Tad maldoje kalbėjau; *Viešpatie, leisk kad praregėčiau ir pamatyčiau, kaip gausiai lieji meilės į mano širdį.*

Labiausiai man įsiminė "šabo diena", kuriai pasiryžau, ir kurią palaimino asmeninė palydėtoja ir dvasios tėvas. Ankstyvą rytą leidausi į Paštuvos kaimą, nutolusį apie septynis kilometrus. Šis noras buvo nešinas maldos. Nežinomas kelias, tačiau dar didesnis noras ir ryžtas įveikia visas baimes. Vadovaudamasis Evangelijos žodžiais nieko nes-

nešti, praktiškai nieko ir nepasiėmiau: nebent purškalą nuo uodų, lietsargį, fotoaparata ir pan., Didesnę kelio dalį lydėjo tyli malda už viską, ką patyriau, ką sutikau. Pakeliui stebėjau gyvenvietes, laukuose dirbančius žmones, o taip pat nuostabius Nemuno vingius. Eidamas mažčiau apie kiekvieno iš mūsų dvasinę kelionę. Juk dažnai turime prieš save tikslą, o viskas priklauso nuo *tik*-ėjimo. Saulė kepino vis smarkiau. Pamaniau: o kad dabar po kokių figmedžių atsigulti. Tačiau ryžtas nugali visą nuovargį ir nepastebimai pasiekiau Paštuvą. Esu čia buvęs prieš kelis metus, dar anuomet, kai propedeutiniam kurse mokiausi. Vaizdas pribloškė. Iš vienos pusės nuostabus Seserų karmeličių vienuolynas, o kitapus kelio neseniai sudegusi bažnyčia. Priėjęs arčiau, atsisėdau prie koplytėlės. Kaitinanti saulė nušviesdavo sudegusias Bažnyčios sienas, vienur kitur pro plyšius matėsi buvusios presbiterijos ir altoriaus vieta. Mažčiau: juk būtent ši vieta sutraukdavo minias žmonių. Nuo seno čia buvo atnašaujama auka, ir iš šitos vietos buvo dalinamas gyvybę teikiantis Kristaus Kūnas ir Kraujas. Prie šio altoriaus žmonės priimdavo sakramentus, klausėsi Dievo Žodžio. Šiandien tik juodos rąstų liekanos mums primena, jog čia buvusi bažnyčia...

Nuolatinis buvimas išorinėje tyloje leido nusiraminti ir vidujai, kas būna taip sunku. Tik tokiu būdu galėjau ne pats kalbėti, o pirmiausia išsileidęs į savo širdį leisti kalbėti Jam. Tik tokiu būdu galėjau suprastu, ko trokštu, ko pilna mano širdis. Įsiklausęs, ko Dievas nori iš manęs, bandau su Juo bendrauti kitaip...

Ir vėl grįžtu į rudeninę tikrovę. Ant stalo stovi ataušusi mėtų arbata, o ir už lango jau tylu ir tuščia. Tik lietus vis lyja ir lyja...

Varkalių vasara

Kl. I. Ramanauskas
I kursas

Tarp Lietuvos vyskupijų pati mažiausia, bet dvasia didžiulė – Kaišiadorių vyskupija.

Kiekvieną vasarą daugybę piligrimų į ją traukia prie Pivašiūnų Švč. Mergelės Marijos Nuliūdusiųjų Paguodos paveikslo, kur per Žolinės atlaidus gali sutikti dzūką ir aukštaitį, suvalkietį ir žemaitį. Taip pat pasigirti kardinolo Vincento Sladkevičiaus tėviške, kurioje dabar veikia rožinio slėpinių parkas bei rekolekcijų namai. O kas nežino Garbingojo Dievo tarno arkivyskupo Teofiliaus Matulionio, kurio kapą galima aplankyti Kaišiadorių katedros kriptoje. Taigi daug mūsų vyskupijoje įžymių vietų, kurias verta pamatyti.

Tarp jų dar yra vienas kaimelis. Nors, tiesa, retai ausiai girdėtas, bet vasarą ten "aklieji praregi, raišieji vaikščioja, raupsuotieji apvalomi, kurtieji girdi, mirusieji prikeliama, vargdieniams skelbiama Geroji Naujiena"(Mt 11, 5). Tai Varkalių kaimas, kuriame kiekvieną vasarą vyksta katalikiškos stovyklos, skirtos tikintiesiems. Nuo mažutėlių iki tėvelių. O aš jums papasakosiu apie tas stovyklas, kuriose pats dalyvavau ir auginau savo tikėjimą.

Pirma, šiek tiek apie kaimelį. Nėra jis didelis. Jame tikrai negyvena daugiau nei šimtas žmonių, o didžioji jų dalis seneliai, kurie į klausimą "kaip sekasi?" dažniausiai atsako su šypsena ir posakiu "dar krutam!". Maža, bet gyva bendruomenė ten gyvena, kurios vienas iš centrų yra kukli Varkalių kaimo koplytėlė. Nors ji padaryta iš seno vaikų darželio, nors auksinių indų ir siuvinėtų arnotų ten nėra, tačiau bendruomenei ji labai brangi. O dar brangesnė ji mums – Kaišiadorių vyskupijos jaunimui, kuris praleido ten palaimintas vasaras.

Vasaros sezoną atidarė stovykla, skirta paaugliams, priėjusiems Sutvirtinimo sakramentą, kaip atlygis, kad visus metus ištikimai jam ruošėsi ir augo. Jos tikslas, kad viso to, ko sekmadieniais po Šv. Mišių katechezėse išmoko, neišbarstytų vėjais, bet dar giliau įsidėtų sau į širdis. Stovykloje gyvenome grupelėse. Kasdien veikėme pagal programą, kurioje visados turėjome laiko valgiui, maldai, Šv. Mišioms, mokymams ir, žinoma, kokia stovykla be žaidimų. Mokymai kalbėjo apie Šventosios Dvasios dovanas, kurias jie gavo sakramento metu: kaip jas pažinti, kam jos skirtos ir kaip jomis naudotis. Vieną pusdienį sugalvojome nagrinėti vyriškumui ir moteriškumui – visiškai kitaip negu apie tai kalba pasaulis. Nuo pat ryto stovykla pasidalino į dvi dalis – vyrukai ir merginos išsiskyrė tam, kad galėtų geriau pažinti save. Nežinau kaip vyko merginų pusdienis, bet mes, vyrukai, turėjome, ką veikti. Susiruošėme ir išėjome į žygį išbandyti savo vyriškumo. Susirinkome miško aikštelėje,

kurioje mūsų jau laukė užduotys, reikalaujančios tikslumo ir tvirtumo bei kitų svarbiausių vyriškų savybių. Su jomis lengvai susidoroję, priėjome prie paskutinės užduoties – surasti sausuolį medį, jį nukirsti ir suręsti gyvą kryžių. Tai neatrodė sunku, tačiau jo mes miške nepalikom, o užsidėję ant pačių laimingai parnešėme į stovyklą, kur mūsų jau laukė merginos, su šiltu vandeniu nuplovusios vaikinams rankas. Daugelis kartojo, kad tai buvo įspūdingiausia stovyklos diena.

Jau po savaitės, Varkalių kaime skambėjo kita stovykla. O ji tikrai klegėjo, nes susirinko skardžiabalsiai vaikučiai. Iš įvairių parapijų, miestų, miestelių ir kaimelių kasmet renkasi vaikai į Varkalių "mažiukų" stovyklą. Jos tema buvo "Gyvenimas – kelias į šventumą". Ši kartą stovyklos dalyviai apsigyveno ne kaimo koplytėlėje, o tikroje karalystėje – Varkalystėje, ir jos pilyje. Kas iš mažųjų princų apsistojo Jono Pauliaus II menėje, o kai kas iš jaunųjų damų gyveno Šv. Teresėlės apartamentuose. Taigi stovykloje jau nuo pirmosios dienos stengėmės susipažinti su šventaisiais, o artimiausiai pažinome tris. Girdėjome labai įdomią pasaką apie Lietuvos karalaitį Šv. Kazimierą, kaip jis skaisčiai ir dorai gyveno, niekad nenuklysdamas į nedorybes. Piešėme Šv. Jėzaus Kūdikelio Teresėlės gyvenimo rožę, kurios kiekvienas spyglys buvo Teresėlės skausmas, o kiekvienas lapelis – džiugusmas, o pačioje viršūnėje švietė šventumo žiedas. Trečiasis, kurį mums pristatė vienas barzdotas kunigas – Šv. Pranciškus su švelnia vargdienio meile. Vaikai labai džiugėsi sutikę šventuosius Varkalystėje, ir išvažiuodami pažadėjo tikrai sugrįžti kitamet.

Paskutinė šios vasaros stovykla – piligriminis žygis iš Varkalių į Pivašiūnus. Kasmet Kaišiadorių vyskupijos jaunimas pasiryžta žygiuoti prie Švč. Marijos Nuliūdusiųjų Guodėjos paveikslo. Šių metų piligriminio žygio tema buvo arkivyskupo Teofiliaus Matulionio ganytojiškas šūkis "Per Kryžių – į žvaigždes". Žinoma, todėl žygio metu stengėmės susipažinti su šiuo Dievo tarnu, nuo kurio mirties tomis dienomis suėjo lygiai 50 metų. Kaip visada, žygiuodami su malda ir giesme, liudijome savo tikėjimą miesteliuose ir kaimuose. Ne tik savo intencijas nešėme, bet taip pat ir kiekvieno kelyje sutikto žmogus prašėme užrašyti maldavimą Pivašiūnų Marijai, kuriuos surinkę, atnešėme prie Viešpaties altoriaus. Kasmet šis žygis vis labiau žavi, nes tikrai skatina dalyviu irtis į gilumą ir nebijoti Jėzaus, kuris trokšta draugystės.

Taip bėga vasaros ramiame Varkalių kaimelyje, kurį mažai kas žinos, bet kas jame pabūna – atsimena ilgai. Kai kurie nuolatiniai stovyklautojai kartais net ir save netyčia pavadina Varkalystės piliečiais. Tai tikra tiesa, nes daugelis, o ir aš, ten atradome gyvą tikėjimą, ten jį auginome, ir dabar ten juo dalinamės su kitais. Varkalės man labai brangios – nes būtent ten sutikau Draugą, Kuriam noriu pažadėti savo gyvenimą.

Misionieriai

Keliaukite! Štai aš siunčiu jus lyg avinėlius tarp vilkų“ (Lk 10,3). Sekdami šiuo nurodymu ne tik septyniasdešimt du mokiniai prieš du tūkstančius metų iškeliavo Jėzaus nurodymu į aplinkines gyvenvietes. Šiandien daugybė žmonių išgirsta kvietimą vykti į kitus kraštus skelbti Gerosios Naujienos ir tampa misionieriais. Šioje rubrikoje išgirsime šių žmonių istorijas.

Svečiuose pas Motinos Teresės seseris

Aš tik noriu daryti tai, ko Dievas nori. Turėkime drąsos daryti tai, ko Dievas nori, net jei tai yra sunku. (Pal. Motina Teresė „Jėzus man yra viskas. Palaimintosios Motinos Teresės iš Kalkutos devyndienis“)

Ši, vienos garsiausių pasaulyje vienuolių, Nobelio taikos premijos laureatės, mintis – labai gražiai atsiskleidžia širdyse jos pasekėjų, kurios nenuilsdamos dirbuojasi, taip trokšdamos pagelbėti žmonėms ir atliepti į Jėzaus prašymą „Trokštu“. Dievo Meilės Misionierių seserų kongregacija (toks yra oficialus pavadinimas) veikia daugelyje šalių. Ne išimtis ir mūsų kraštas. Lietuvoje yra dvi vienuolijos –viena Kretingoje, dar kita – Vilniuje. Pastarąją su intencija sužinoti šiek tiek daugiau aplankėme vieną rugšėjo dieną.

Telefonu sutarėme laiką, ir štai šeštadienio popietę atvykome prie vienuolyno. Mus pasitiko pasaulietė moteris, kuri palydėjo prie vienuolyno teritorijos. Kiek palaukus, įsileido namų vyresnioji – s. Nutan Therese MC. Į nedidelį kambarėlį kartu pasikalbėti atėjo dar ir kita sesutė – Etienne MC. Pasakojimą pradėjome kiek tradiciniais klausimais, tam kad sužinotume pagrindinę informaciją, vėliau seserys pasakojo apie save: kaip tapo vienuolėmis, ką veikė. Išties šių seserų gyvenimas gana įdomus ir spalvingas, pavyzdžiui s. Nutan pasakojo apie savo vaikystę, dalijosi patirtimi, kaip augdama Indijoje, neturėjo galimybės savo kaime eiti į Mišias, o reikėjo keliauti toliau. Taip pat apie maldos praktiką: Šv. Rašto skaitymą, Rožančiaus kalbėjimą ir panašiai. Kita sesuo pasakojo, jog ypatingą kvietimą patyrė rekolekcijų metu. Besidalydamos misionieriška patirtimi seselės pažymėjo, jog Lietuva katalikiškas kraštas.

Vėliau ėmėme domėtis, ką jos veikia dienomis. O jų veiklos sritis gana plati: vargšų maitinimas, ligonių priėmimas, nakvynės namai, lankymasis skurdžiai gyvenančiose šeimose, vaikų katechizavimas, išvykos, renginių organizavimas. Namų vyresnioji parodė keletą segtuvų, kurių lapuose mirga akimirkos iš švenčių ir kelionės. Rūpestis artimu joms nėra tik žodžiai. Klusnios seserys tęsia savo kongregacijos įkūrėjos pradėtą misiją, kurią skyrė pats Jėzus: „Dukrele mano, eik, eik ir nešk mane į vargšų landynes“. Nenuilsdamos, jos daro tai, ką privalo daryti.

Po oficialios dalies (jei ją galima taip pavadinti) buvome pavaišinti kava. Toliau galėjome kalbėtis, dalytis mintimis. Prieš iškeliaujant, seserys padovanojo mums medalikėlių, knygelių bei paveikslėlių.

Atsisveikinę su vyresniąja gavome progą žvilgtelti į dalį jų veiklos: s. Etienne parodė mums patalpas, kuriose slaugomi ligoniai, kur ir ką veikia vaikai, ateinantys pas jas pabūti. Vienuolė smulkiai nupasakojo, kaip mažyliai yra mokomi apie tikėjimą, supažindinami su liturginiais laikais, indais, drabužiais.

Pasibaigus „ekskursijai“ išvykome į seminariją.

Visada troškau ir tebetrokštu išvykti misijoms į kitas šalis. Afrika, Indija, Kinija – visose turbūt rasčiau, ką veikti. Kita vertus, Motinos Teresės seserys atvyko čia. Ir atvyko ne šiaip sau. Ne syki girdėjau, jog Lietuva taip pat - misijų kraštas. Regis, jos tą patvirtina. Juk nesėdi sudėjusios rankų. Be darbo. Taigi, ar netapsiu savo krašto misionierius? Tą žino tik Dievas.

P.S. Norintys pagelbėti seserims rūpintis sunkiai gyvenančiais žmonėmis, Kl. Justinas Visickas kviečiame tą daryti pirmadieniais, trečiadieniais bei penktadieniais. Tel. (85) - 2151840

I kursas